

— У, какъвъ невежа!
 Туй като съгледалъ
 Слънчо го попиталъ:
 — Да не те е риталъ,
 Ежко-Таралежко,
 твоя Бързобъжко,
 че вмѣсто тревица
 камъкъ за храница
 слагашъ на ослето,
 уморено, клето?
 — О, велики Боже,
 само туй не може! —
 рекълъ Таралежа
 и се пакъ наежилъ.
 Дадохъ на ослето
 камъкъ да си хапне,
 съ време да се учи
 камъни да хрупа,
 че ще дойде време
 да нѣма водица,
 ни росна тревица!
 На твоята сватба
 Ежко се не радва!
 Твоята женица
 ще роди дечица —
 сега на земята
 едно Слънце грѣе,
 утре две ще грѣятъ,
 а пъкъ догодина
 трето, съ васъ двамина;
 едно ще залѣзва,
 а две ще изгрѣватъ
 ще пиятъ водата
 ще сушатъ тревата!
 Прави, Слънчо, струвай,
 мойтъ думи чувай,
 че всички орачи
 и безброй копачи,
 морнитѣ жетвари,

волнитѣ овчари,
 животни и хора,
 птицитѣ въ простора,
 рибитѣ въ морето
 и ний отъ полето —
 отъ сърдце те молимъ
 да се не вѣнчавашъ
 и самъ отъ небето
 пакъ да ни огрѣвашъ!
 Туй изрекълъ Ежко
 гръмовито, тежко
 и като замлъкналъ
 важно той подсмръкналъ.
 Чули Ежа всички
 животинки, птички,
 млъкнали сватбари,
 гайди и кавали,
 веселбитѣ спрѣли,
 всички онѣмѣли.
 Куцото магаре
 яхналъ Таралежко
 вси да изпревари.
 Тръгнали следъ него
 свати и сватбари
 Месецъ отъ палати
 гоститѣ изпратилъ...
 А чело намръщилъ
 Слънчо влѣзълъ въ кѣщи;
 майка си прегърналъ,
 майка си цѣлуналъ,
 а мома избрана
 съ люлка златоткана
 въ мигъ отъ небесата
 пустналъ на земята,
 че разбралъ отъ Ежка
 умни думи, тежки:
 той саминъ да грѣе,
 цѣлъ свѣтъ да живѣе.

Стефанъ Станчевъ.